

Izhaja vsako soboto in je za naročnike „Našega Lista“ v kamniškem okraju brezplačen.

Kamničan

Oglasi se računajo tristoropna petit-vrsta po 10 v. za enkrat, za večkratno objavljeno po dogovoru.

Obsojencem zaradi domžalskih izgredev naznanjamo, da je ministrstvo ukazalo okrajnemu glavarstvu kamniškemu, naj z izvršitvijo kazni počaka. Dotičniki naj se torej ne strašijo odlokov, s katerimi jih je okr. glavarstvo pretečene dni pozvalo, da morajo tekom 8 dni kazen nastopiti. Brez dvoma bode kamniško okr. glavarstvo te svoje odloke preklicalo; naj torej vsak prizadeti z nastopom kazni počaka do zadnjega dneva, ki mu je po glavarstvenem odloku dovoljen.

Iz Vodice. (Dopis.) Dovršeno je eno delo ljubezni do bližnjega več na slovenski zemlji. Ob kamniški cesti stoji v Vodica na zelo primernem mestu zunaj vasi nov Gasilni dom. In 8. t. m. se je blagoslovil ta dom ter izročil svojemu namenu.

Gledali smo v jutru tega dne na vse strani in se povpraševali: „Ali že prihajajo oni, ki jih pričakujemo, oni, ki so bratje naši?“ In videli smo, da prihajajo, da so že tu, da so že mej nami, — bratje mej brati... In pozdravljali smo se in si stiskali roke.

Prihiteli so na našo slavnost bratje-gasilci iz Gamelj, Tacna in Mengša, popoldne še iz Cerkelj, Kamnika in Komenda. Prihiteli so tudi drugi gostje. Vsem kličemo: Hvala Vam, ker ste prišli in storili, da smo se imeli lepo.

Po slavnostni sv. maši je ob asistenci gg. Koželja in Širaja blagoslovil č. g. svetnik S. Žužek Gasilni dom ter

z mladeniško živahnostjo navduševal in vnel zbrane gasilce k vestnemu izpolnjevanju svetih dolžnosti svojih v prid bližnjemu. Nato je zahvalil domači načelnik vse one, ki so imeli odprte roke in odprto srce za trpečega brata in so torej pripomogli, da se je sezidal Gasilni dom v Vodica. „Ljubezen do bližnjega je rodila ta dom,“ je dejal, „ta ljubezen ga naj tudi redi, in tej ljubezni ga izročam.“

Na splošno željo je prevzela častni posel kumice gospodična Rada Sršen, županova hčerka iz Skaručne. Storilo se je ljudem milo pri sreči, videti tako mlado gospodično samozavestno korakati na čelu zbranih gasilcev in govorili so: „Lejte no! Še tako nežno bitje, pa že umeje nalogo gasilcev. Bog jo blagoslovi!“

Pri popoldanskem koncertu je neumorno svirala Mengeška godba na vrtu za naše društvo vnete rodbine Grajzarjeve. Pele so v občo zadovoljnost domače pevke s sodelovanjem g. glasbenika učitelja E. Adamiča iz Kamnika ter mladinskega pisatelja g. nadučitelja A. Rapeta iz Smlednika. Veliko pozornost je vzbudil g. trgovec Fajdiga s prodajo koca iz „ogrske kozje volne“. Slavnost so počastili s svojo navzočnostjo tudi gg.; priljubljeni naš župan in dr. Zor iz Skaručne, načelnik požarne brambe iz Tinj na Koroškem, adjunkt Novak iz Kranja, gospodična kumica brizglje, mestna učiteljica Marija Kratner iz Kamnika, gospodična učiteljica Legat s Štajerskega i. dr.

Z ustanovitvijo gasilnega društva se je storil v Vodica velik korak srčne izobrazbe naprej. Kmalu si bodo

Kovačev Martin.

Resnična povest. Spisal M. V.

(Konc.)

Bilo je družega dne, ko je bil znani nam prepir v županovi hiši.

Špela je razkopavala trde grude v bregu.

Doli na cesti pa se je prikazala čudna oseba Kovačevega Martina. In prav praznično je bil oblečen in zlata svetinja mu je krasila junaške prsi.

„Špela,“ zaklical je gor v breg, „Špela, pridi dol!“

„Kaj pa je posebnega?“ in Špela je odložila motiko ter prišla doli.

„Špela, jaz te vzamem!“ je spravil s težavo Kovačev Martin iz grla.

„Kam me vzameš?“ in Špela se je nasmejala.

„Kam te vzamem, kam drugam kot v božji, sveti zakon,“ in Martin je brisal pot, ki mu je lezel po čelu.

„Pa me vzemi!“ in stvar je bila sklenjena.

V nedeljo pa so gospod župnik klicali s prižnice imeni dveh znancev in prav grdo so gledali tja pod kor,

kjer je sramežljivo gledal naš Martin in nemirno ogledoval svojo zlato svetinjo. Potem pa so naredili pridigo o tem neumnem svetu.

Martin in Špela pa sta vendar stopila v božji, sveti zakon...

*

Tiste suhe grude so pa vsejedno dobivale hude udarce, le ta razloček je bil, da je namesto ene motike razbijala še druga po njivi Gorjančeve Špela.

Toda novi delavec ni bil tako stanoviten kakor prejšnji. Kedar je le mogel, je vrgel proč tisto pusto orodje in odšel...

Špela pa je vila žalosti roke: „O ti moj Bog, kam sem gledala, ko sem vzela tega pohajča!“

Tedaj pa se je oglašil Martin v senci kakega drevesa: „Saj sem te jaz vzela, ne ti mene!“

Prav tako je živel sedaj Martin kot nekdanj. Stavil je še vedno in tudi „grenkega“ je hodil pokušat.

V nedeljo pa, ko sta šla z ženo k maši, se je bleketala njegova svetinja in šumela Špelina obleka. Ljudje so se pa muzali... Tako sta prav lepo živela, Martin in Špela.

vsi fantje „Žabarji“ (Vodičanje) in „Mavharji“ (Podkotenci), „Drobničarji“ (Bukovljani) in „Kučmarji“ (Skaručna) podajali v bratski slogi roke in mesto „pipeca“ gojili ljubezen do bližnjega v svojem sreću. Tako je prav! Dal Bog, da bi se kmalu vsi spoznali in pod zastavo sv. Florijana s pogumom in vnemo šli v boj proti „rdečemu petelinu“.

Na pročelju Gasilnega doma je krasna slika sv. Florijana ter kranjski in gasilski grb, delo g. akad. slikarja Makso Koželja iz Kamnika. Zidarski mojster Martin Traven, kakor tudi tesarski mojster Anton Kranjec, oba iz Bukovice, sta se vestno potrudila, da se je stavba v švicarskem slogu kar najboljšo izvršila. Zlasti je prvi večkrat dejal: „Če tudi nobenega vinarja ne zaslužim, da bo le naš dom eden prvih v našem okraju.“ In res se ni ustrašil pri okraševalnem delu ne truda ne izgube časa. Taki ljudje se sami priporočajo. — Kovač Luka Šter je napol zastoj izvršil kovaška dela. Z vožnjo sta se posebno trudila: podnačelnik Erec in Matevžev oče; a kadar nismo mogli nikjer več voznika dobiti, smo šli nad č. gosp. svetnika, ki je drage volje dovolil, da je Lovrenc zapregel in pognal po nujnem našem opravku. Z večjimi doneski so društvu pomagali: Č. gosp. svetnik S. Žužek, gđe. učiteljica Marija Kratner, častita Lužarjeva mama, posestnik g. Jerala in g. Sršen. Vsem lepa hvala! S.

Kamniško „Godbeno društvo“ — pred razpustom.

V nedeljo 8. t. m. bi se imel vršiti občni zbor tega društva. Ali od splošno znane mlačnosti kamniške za društvene občne zборе ni bilo pričakovati, da bi se občnega zbora

Bila je zopet obletnica zmage pri Aspernu. Okoli vogla pri pošti se je pokazal prekrasni nos Martina. In na pošti so strmečemu Martinu povedali, da so prišle številke 25, 12 in 7. Martin je gledal na prečudne načine. Potem pa jo je mahnil v nebeškem veselju v gostilno, ter si privoščil kozarec za kozarcem.

Mesec je že prav lepo svetil, ko je kolovratil Martin po široki cesti proti domu. Delal je dolge in kratke korake in ovinkov ni bilo ne konca ne kraja. Tako je prilezel do tja gori, kjer se cesta nenadoma zavije, na eni strani pa je bil prepad.

Zaneslo ga je — in Martinu je odbila zadnja ura. Le mesec ga je gledal, ko se je trkljal v dolino.

Drugo jutro pa so ga našli ubitega v dolini. — Špela je prejokala nekaj dni, potem pa je bilo zopet vse po starem. In zopet je obdelovala sama tista suha rebra, Martin pa počiva v hladni zemlji, kakor tisoče in tisoče njegovih drugov, ki so natepli Napoljona...

„Godbenega društva“ udeležilo kaj več meščanov. In res, prišlo je tako pičlo število članov, da na zborovanje ni bilo misliti. Pokazalo se je torej, da društvo, ki uživa med kamniškimi meščani tako malo zanimanja, — ni neobhodno potrebno. — Ni naš namen, razpravljati na dolgo in široko o raznih vzrokih, zakaj društvo ne napreduje, a zamolčati vendar ne moremo, da so baš nastopi godcev v zadnjem času vzbudili v meščanstvu precej nevolje. Če bi se to imelo ponavljati še naprej, in bi bilo odboru nemogoče ozdraviti te razmere, tedaj je v resnici bolje, da društvo preneha, ker za kako reorganizacijo ni nobenega zanimanja, kaj še veselja. To se je pokazalo v nedeljo. Na občnem zboru bi lahko vsak član izrazil svoje mnenje, podal svoje nasvete in konečni uspeh bi bil, da bi se sprejeli umestni predlogi, na podlagi katerih naj bi začelo „Godbeno društvo“ povsem novo delovanje. A, kakor rečeno, pri nas je apatija tista kronična bolezen, ki brani večini meščanov obračati kaj več pozornosti društvenemu življenju; o tem smo se že prepričali pri raznih občnih zborih bodisi Čitalnice, Ciril-Methodove podružnice ali dr. Če pa se slučajno po gostilnah zasuče pogovor na to ali na drugo društvo, tedaj pa ni zabavljanja ne konca ne kraja. Tako se razumeva pri nas delovanje v društvih. In kako pravi nemški rek: „Tadeln kann ein jeder Bauer, aber besser machen ist ihm sauer.“

Kamniške občinske volitve. „Slovenec“ poroča, da je upravno sodišče razveljavilo Schaffgotscheve odredbe v zadevi kamniških občinskih volitev. Razpisana bo torej v kratkem nova volitev v II. razredu.

Lep spominek na narodne slavnosti v Gornjem gradu je slika, katero je napravil g. Weiss, fotograf iz Gorice. Slika je jako čisto in lepo izvršena. V ospredju so razvrščena kamniška društva in udeleženci slavnosti in se prav razločno poznajo posamezne osebe. Slika je razpostavljena v izložbenem oknu trgovine s papirjem v Kamniku in stane samo 2 kroni. Fotograf je postavil zaradi tega tako nizko ceno, ker upa, da jih bode raspečal večje število. Naroča se lahko do 15. oktobra t. l. v trgovini s papirjem.

Listnica uredništva. G. dopisniku iz Domžal: Vaš dopis nam kaže premalo jasno sliko; prosimo, da o zastavi poročate natančneje.

Seydlin
najboljše za zobe!

Stanje hranilnih vlog:
nad 1.200.000 K

MESTNA HRANILNICA V KAMNIKU

Rezervni zaklad:
nad 16.000 K

sprejema hranilne vloge vsak delavnik od 9. do 12. ure dopoldne in jih obrestuje po 4% ter pripisuje nevzdignjene obresti vsacega pol leta h kapitalu. — Rentni davek plačuje hranilnica iz svojega, ne da bi ga zaračunila vlagateljem. Za varnost vlog jamči poleg lastnega rezervnega zaklada mestna občina Kamniška z vsem svojim premoženjem in z vso svojo davčno močjo.

Da je varnost vlog popolna, svedoči zlasti to, da vlagajo v to hranilnico tudi sodišča denar maloletnih otrok in varovancev.

Denarne vloge sprejemajo se tudi po pošti in potom c. kr. poštne hranilnice.

Posojila se dajejo na zemljišča na 5% obresti in na amortizovanje v 36 letni ali krajši dobi, tako da poplača dolžnik posojilo 100 K v teku 36 let popolnoma, ako plačuje hranilnici vsakega pol leta z obrestmi vred 3 K.

Posoja se tudi na menice in na vrednostne papirje.